

TRACY ANNE WOODWARD

LÚBOSTNÉ HRY

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Tracy Anne Warren: Bedchamber Games, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC,
preložila Diana Ghaniová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

This edition published by arrangement with **The Berkley
Publishing Group**, an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © 2017 by Tracy Anne Warren
All rights reserved
Translation © Diana Ghaniová 2018
Cover Design © Emil Křížka 2018
Cover Photo © PeriodImages
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2018

ISBN 978-80-220-2094-7

Londýn, Anglicko
máj 1821

Keď koč prešiel po Chancery Lane a zastavil pred hlavným vchodom do právnického spolku Honourable Society of Lincoln's Inn, Rosamund Carrowovej poskočilo srdce. Cez okienko sa zadívala na strážny domček s masívnymi dubovými dverami. Nad nimi boli v tehlovom múre zo šestnásteho storočia vsadené erby Henryho de Lacy, grófa z Lincolnu, kráľa Henricha VIII. a sira Thomasa Lovella. Vychýrená skupinka vo vychýrenom spolku.

„Nie je na mne nič čudné?“ opýtala sa brata Bertrama, ktorý sedel v tichom a tmavom koči oproti nej.

Rýchlo si ju premeral. „Pravdaže n-nie. K-keby na tebe bo-bolo niečo čudné, n-nepustil by som ťa z do-domu.“

Napravila si pánsky odev, na ktorý nebola zvyknutá: čierne sako a bielu vestu. Potom si vlhkou dlaňou uhladiť čierne nohavice z tenkej vlny. V súlade s požiadavkami kladenými na odev právnikov si na dnešnú večeru obliekla aj čierny talár, čierne pančuchy a nízke čierne topánky so širokou striebornou prackou. Všetky veci si požičala od Bertrama a upravila tak, aby jej sedeli. Najzložitejšie bolo prispôbiť si topánky, ktoré si však napokon vypchala kúsokmi látky.

Nevedela sa rozhodnúť, ako sa cíti vo svojom novom

pánskom oblečení. Na jednej strane sa jej zdalo čudné, že ju nechránia šaty: vôbec sa nepatriilo, aby vystavovala na obdiv isté časti svojho tela. Koniec koncov, nebola zvyknutá ukazovať nohy a najmä nie lýtka, hoci aj zahalené v čiernych pančuchách. Nová skúsenosť s nohavicami bola však ktovie prečo oslobodzujúca. Jej telo už neobmedzoval tvrdý korzet z veľrybích kostí ani ťažkopádne vrstvy spodničiek a sukní. Na druhej strane nemohla tvrdiť, že jej neprekážajú napevno obviazané prsia alebo že si užíva, ako ju škrtí kravata, ktorú jej Bertram pomohol uviazať.

Emocionálne najnáročnejšou súčasťou prestrojenia však bola nutnosť ostrihať si dlhé rovné hnedé vlasy. Najskôr odmietla a takmer zmenila názor na celý Bertramov plán, keď k nej slúžka (ktorá o zámene vedela rovnako ako zvyšok neochvejne oddaného služobníctva) podišla s nožnicami. No po dlhom rozhovore s Bertramom, ktorý sa niesol v netradične nahnevanej atmosfére, si napokon dala vlasy ostrihať po pleciah. Hoci tento účes nebol podľa poslednej módy, dohodli sa, že si ich nechá dlhšie a bude ich nosiť zapletené do vrkoča ako muži v minulom storočí. Staromódny štýl jej ktovie prečo pristal k úzkej tvári a striebrosivým očiam, takže pôsobila vážnejšie a dospeljšie, čo bolo iba dobre. V prestrojení za muža totiž bez fúzov nevyzerala ani na svojich dvadsaťosem rokov.

A nie za hocijakého muža, ale za právniku.

„Ne-nezabudni rozprávať hrubým h-hlasom, ako sme to na-nacvičovali,“ vyjachtal ticho Bertram.

„Nezabudnem,“ odvetila hlbším tónom, ktorý jej však bol ešte príjemný. Keby to tak nebolo, nikoho by neoklamala.

Dovolila Bertramovi, aby prvý vystúpil z koča. Potom sa zhlboka nadýchla a nasledovala ho.

Vykročili na nádvorie plné predlžujúcich sa večerných tieňov. Všade navôkol sa dvíhali impozantné tehlové budovy v tudorovskom štýle.

V Lincoln's Inn bola predtým iba raz: pred vyše desiatimi rokmi spolu s otcom, významným právnikom Eliasom Carrowom, ktorý tam chcel niečo rýchlo vybaviť. Prikázal jej, aby zostala sedieť v koči, no po jeho odchode z neho vyklzla a poprechádzala sa po nádvorí so sluhom v päťtách. Pravdaže, nemohla vojsť do žiadnej z budov a ani sa nepriblížila k priestorom pre členov. Dnes v noci však konečne uspokojí svoju zvedavosť.

Snažila sa nevytriešťať oči za sklami okuliarov, keď spolu s Bertramom kráčali popri maľbách, portrétach a erboch významných minulých a súčasných členov. Namiesto toho sa sústredila na svoj vystretý chrbát a chôdzu s istotou a sebavedomím, aby neodhalila ani náznak ženskej mäkkosti.

„Ne-nemôžeme dopustiť, aby si kráčala ako b-baba, a tak sa prezradila,“ varoval ju Bertram počas jednej z domácich skúšok.

Do uší jej doľahla záplava hlasov. Spolu s Bertramom vošli do salóna. Právnici v tmavých talároch s nápojmi v rukách postávali v skupinkách, zabráť do rozhovorov.

Bertram sa k nej naklonil. „Všetci sa trocha po-pozhovárajú, a potom sa o-odoberieme do jedálne na ve-večeru. Poďme. N-nájďme Stana Pa-Partridgea, aby som ťa mohol predstaviť.“

Rosamund preglgla a zovrelo jej hrdlo. Zatiaľ si ju zjavne ani jeden z mužov nevšimol. No čo sa stane, keď si ju všimnú? Budú ich s Bertramom považovať za bratancov, ako mali v pláne? Alebo si uvedomia, že sa do ich úctyhodných kruhov votrela žena?

V hlave jej pulzovalo. Neprepočítali sa s Bertramom napriek všetkým starostlivým prípravám? Tak veľmi jej dôveroval a bol presvedčený, že uspeje. Kiežby mala rovnakú istotu. Na druhej strane, od začiatku to bol Bertramov plán. Jeho bláznivý nápad, že má vystupovať ako jeho partner a pomôcť mu so zvyšnými prípadmi ich nedávno zosnulého otca, aby sa to neskončilo katastrofou.

Brat nebol zlý právnik.

To nie.

Vlastne bol celkom dobrý.

Ibaže v dôsledku jachtania, ktoré sa v strese zakaždým ešte zhoršilo, sa na súde nikdy nepredviedol. Doteraz sa vlastne venoval najmä príprave podkladov, zatiaľ čo otec chodieval na súd.

Pravdaže, bol to práve otec, kto brata prinútil, aby sa stal právnikom napriek tomu, že on odjakživa nerád rozprával na verejnosti a oveľa radšej by si zvolil iné povolanie. A bol to práve otec, kto ju vzdelal v oblasti práva a naučil, ako zanalyzovať, rozvinúť a predostrieť písomné aj ústne právne argumenty. Dokonca s Bertramom a otcom vystupovala aj na súde. Škoda, že len na takom, čo prebiehal u nich doma, keďže ženy nesmeli vykonávať právnickú profesiu. Keby to tak nebolo, už dávno by sa stala právničkou. Právo ju fascinovalo a ako staršia z dvoch súrodencov by s radosťou a hrdosťou kráčala v otcových šľapajach namiesto brata, ktorý bol nútený vykonávať prácu, na akú sa povahovo vôbec nehodil.

No potom večer pred tromi týždňami našla Eliasa Carrowa sedieť za stolom mŕtveho. Lekár sa vyjadril, že išlo o náhlu aneurizmu. A v tej chvíli spolu s Bertramom zostali sami bez rodičov a celý svet sa im obrátil naruby.

A tak sa teraz zamaskovala za muža, aby ju oficiálne prijali do jedného z právnických spolkov. Bratovi zišlo na um, že by sa mohla vydávať za ich postaršieho príbuzného Rossa a zaujať jeho miesto na zozname právnikov, kde sa našťastie neuvádzali žiadne osobné údaje okrem mena a informácie, že môže vykonávať právnické povolanie. Tento plán by však aj tak nevyšiel, keby strýko Ross nebol vidiecky právnik, ktorý neznáša Londýn a nikdy nechodieval na juh od svojho domova v Yorkshire.

„V meste sa nezdržiava nikto, kto by ho poznal podľa výzoru alebo po mene,“ ubezpečoval ju Bertram. „A strý-

ko Ross sa o tom nikdy nedozvie. Čo sa týka spolku, jeho predseda Stan Partridge súhlasil, že môžeš prísť v piatok na ve-večer. Presnejšie, súhlasil s tým, aby prišiel strýko Ross. Skôr ako ťa prijmú za člena, mala by si sa zúčastniť troch večerí, no vrazil, že na zvyšné dve môžeš prísť aj neskôr. Nie je naj-najmúdrejší na svete, ale v každom prípade je veľmi milý. Nebudú s ním žiadne problémy.“

Žiadne problémy...

Modlila sa, aby mal pravdu. Srdce jej tlklo ako splašený kôň.

Obzrela sa na dvere a v duchu rýchlo počítala. Ešte nebolo prineskoro náhlivo odísť. Stačilo by sa obrátiť a nenápadne vyklízuť von. Nikto by si nič nevšimol. Vystrela ruku a chcela Bertrama zastaviť s ospravedlnením na jazyku, no on už kráčaľ vpred s úmyslom nájsť Partridgea. Skôr ako ho stihla dobehnúť, do cesty jej vošli dvaja po-starší páni. Rozhodnutá nestratiť brata v dave ľuďi ustúpila nabok a neúmyselne narazila do ďalšieho muža, ktorého si dovtedy ani nevšimla. Zdvihla zrak, a keď sa k nej obrátil, musela zakloniť hlavu. Mala stosedemdesiat centimetrov, takže na ženu bola dosť vysoká. Zvyčajne jej stačilo zdvihnúť zrak o niekoľko centimetrov, aby sa mohla zhovárať s mužmi. Tento sa však nad ňou týčil, keďže bol najmenej o pätnásť centimetrov vyšší ako ona.

Prudko sa nadýchla a srdce jej poskočilo nielen v súvislosti s touto nepríjemnosťou. Bol to skrátka ten najpríťažlivejší muž, akého kedy videla. Dokonca by sa dalo povedať, že je krásavec. Mal husté zlatistohnedé vlasy, zvláštne zlatistozelené oči, rovný nos, výraznú bradu a jemné, no predsa veľmi mužné črty tváre. Jeho ústa vyzerali, akoby ich príroda stvorila len na bozkávanie. Vôbec však netušila, prečo jej to zišlo na um, hoci s takými vecami nemala takmer žiadne skúsenosti.

V tej chvíli boli však tie príťažlivé mužské ústa namrzené zovreté do tenkej ľútostivej čiarky. Striasol si z prstov

zopár červených kvapiek a načiahol sa za vreckovkou. Rosamund si uvedomila, že pri zrážke sa mu zrejme vylialo trochu červeného vína z pohára v ruke.

„Ospravedlňujem sa,“ povedala. V poslednej sekunde si spomenula, že má prehovoriť hlbším hlasom. „Vôbec som si vás nevšimol.“

Muž na ňu pozrel a utrel si ruku. „Netrápte sa tým. Také veci sa stávajú.“

Hodil do seba zvyšné víno a odložil pohár na tácku v rukách okoloidúceho sluhu. Potom si pokojne poskladal vreckovku a vložil ju naspäť do vrečka.

Všimla si, že nie je Ianová, aké používal jej brat, ale vyrobená z bieleho hodvábu. Na sebe mal elegantný, dobre ušitý, no zároveň decentný odev, aký si môžu dovoliť len veľmi bohatí ľudia.

„Kto vlastne ste, pane?“ opýtal sa jej ten krásavec príjemným barytónom, pri ktorom jej celým telom prebehlo prekvapujúce a dosť nevhodné šteklenie.

Uplynula hodná chvíľa, kým jej vôbec došlo, čo sa pýta. „Ja? Ach, volám sa Ros... Ross Carrow.“ Zaťala ruku do päste od úľavy, že sa včas spamätala a nepredstavila sa ako Rosamund, čo jej bez premýšľania prišlo na jazyk.

„Takže Carrow? Teší ma. Ja som lord Lawrence Byron.“
Byron? Toto je ten Byron?

Meno spoznala, keďže otec ho za tie roky viackrát spomínal. Rozpamätala sa, že Lawrence Byron je preslávený víťazstvami v súdnych sporoch. V právnických kruhoch mal vynikajúcu povesť, o ktorú sa zaslúžil tvrdou prácou a prenikavým intelektom. Nikdy sa nespoliehal na svoje aristokratické styky. Ak sa nemýlila, jeho najstarší brat bol vojvoda.

Bože dobrý.

Lord Lawrence ju prepichol pohľadom. „Ste v Lincoln's Inn prvý raz? Nespomínam si, že by sme sa už niekedy stretli.“

„Áno, som tu prvý raz.“ Snažila sa rozprávať čo najhlbším a najmužskejším hlasom. Prinajmenšom dúfala, že tak znie. „Nedávno som prišiel do mesta zo severu.“

Bertram ju prinútil odrecitovať vymyslené podrobnosti zo života Rossa Carrowa toľkokrát, že sa jej teraz odpovedalo ľahko.

Lord Lawrence zvrátil upravené obočie. „Neznie ako severan.“

„Mladosť som strávil v Londýne a potom sme sa s rodinou presťahovali,“ vysvetlila. „Tuším som nikdy nestratil londýnsky prízvuk.“

Muž prikývol, no potom prižmúril oči.

Na čo sa díva? Rosamund potlačila nutkanie prestúpiť z nohy na nohu.

Božemôj, hádam ma len nepodozrieva, alebo áno?

Zostala však pokojná a dávala pozor, aby nesklopila zrak.

„Carrow?“ zopakoval lord pomaly. „Nie ste náhodou príbuzný Eliasa Carrowa?“

Do Rosamund sa zabodla zvláštna zmes úľavy a bolesti. Náhla zmienka o jej otcovi ju zaboľela. Ruky sa jej roztriasli a bojovala s prudkým prívalom žiaľu. Hoci sa veľmi snažila, ešte vždy sa nezmierila s tým, že je preč. Dokonca aj teraz sa jej zdalo neuveriteľné, že už nikdy nezačuje jeho presvedčivý hlas a nebude mať možnosť pohovárať sa s ním o dejinách, politike, literatúre a práve.

Prikývla a sťažka preglgla. „Áno, Elias Carrow bol môj... strýko.“

V zlatistozelených očiach lorda Lawrencea sa zjavil súcit. „Úprimnú sústrasť s vašou stratou. Nepoznal som ho dobre, ale bol to dobrý človek a vynikajúci právnik. Jeho smrť zaskočila všetkých v právnickej komunite. Bude nám veľmi chýbať.“

Vtedy v nej náhle niečo zmäкло. Dojala ju úprimnosť jeho slov. Mnohí by jej vyjadrili sústrasť prinajlepšom z po-

vinnosti, no vycítila, že lord Lawrence myslí svoje slová vážne. „Ďakujem, pane.“

Mala pocit, že chce ešte niečo dodať, no vtom sa po jej boku zjavil Bertram s mužom chudým ako palica v dlhom talári, ktorý pri chôdzi mával rukami, takže vyzeral ako vrana. Len čo si muž všimol, že sa zhovára s lordom Lawrenceom, široko sa na ňu usmial. „Ohohó,“ zahučal hromovým hlasom, ktorý sa vôbec nehodil k jeho vycivenému zovňajšku. „Vidím, že sa už zoznamujete. Len tak ďalej. Mimochodom, som Stanley Partridge a vy ste určite Ross Carrow, ako mi prezradil váš bratanec.“

Nepodal jej ruku, keďže to bolo v rozpore s právnickou tradíciou. Namiesto toho sa na ňu znova usmial a čakal na odpoveď.

Nesmierne sa jej uľavilo, že bez váhania akceptoval, že je tým, za koho sa vydávala, teda mužom. V kútiku duše však uvažovala, či by sa nemala uraziť, že sa jej premene dalo tak ľahko uveriť. Ako je možné, že nevidia, že je žena? Na druhej strane, možno mal Bertram pravdu a ľudia naozaj vidia len to, čo očakávajú.

„Teší ma, sir Stanley.“ Vystrúhala poklonu. Išlo o ďalšiu súčasť mužskej etikety, ktorú ju Bertram naučil. „Som rád, že sa spoznávame. Dovoľte mi poďakovať vám za pozvanie do Lincoln's Inn. Ste veľmi láskavý, najmä vzhľadom na to, že som do mesta prišiel len nedávno.“

„Ech, istotne viete, že medzi nami právnikmi panujú bratské vzťahy.“ Partridge si zakvačil prsty do vreciek na veste a pohojdal sa na päťach. „Bertram sa o vás vyjadruje len v superlatívoch. Ako inak, veď je to váš bratanec!“ Sir Stanley sa zasmial na vlastnom vtipe. „Šikovní nováčikovia sú však medzi nami vždy vítaní bez ohľadu na pôvod. Nie je tak, lord Lawrence?“

Byron, ktorý ich až doteraz mlčky sledoval, slávnostne prikývol. „Veru áno. Najmä ak si pri tej príležitosti môžeme dopriať neobmedzené množstvo alkoholu.“

Chvíľu nikto neprehovoril.

A potom sa sir Stanley hurónsky rozosmial. „Presne ako vravíte, pane. Presne tak. Ktorý muž si nevychutná pohár-rik dobrého alkoholu, najmä ak zaň platí niekto iný?“

Lord Byron sa naďalej tváril vážne, no Rosamund neuniklo, že mu šibalsky zaiskrilo v očiach. Ktovie, aký muž sa skrýva za tou uhladenou fasádou. Očividne bol bystrý a inteligentný so sklonom tak trochu preháňať. Predpokladala, že je aj dosť nepredvídateľný, takže dokáže vždy zaskočiť svojich protivníkov. V tej chvíli si pomyslela, aké má šťastie, že sa s ním nikdy nestretne na súde. Určite je neporaziteľný ako sám diabol.

„V každom prípade vás treba predstaviť aj ostatným, Carrow. Nemôžeme si lorda Byrona ukradnúť len pre seba. Dnes večer sa musíte zoznámiť s mnohými ľuďmi.“ Partridge dlhou rukou zahalenou v čiernom mávol na preplnenú miestnosť. Tentoraz jej pripomenul netopiera.

Rosamund si premerala zhromaždených mužov a prehltla ďalší príval nervozity. Pozrela na Bertrama, ktorý na ňu povzbudzujúco žmurkol, a potom sa odvrátila. V tej chvíli zistila, že lord Lawrence z nej nespúšťa zrak.

Prirodzený inštinkt jej našepkával, že má sklopiť oči, no vedela, že medzi mužmi by tým dala najavo slabosť. A za daných okolností si nemohla dovoliť pôsobiť ako slaboch.

Správaj sa ako chlap, povedala si v duchu. Zachovaj sa tak, ako by sa zachoval muž.

Zadívala sa naňho.

Aj on na ňu.

Mierne vystrčila bradu.

On zdvihol obočie.

Prinútila sa ani nežmurknúť.

Zdalo sa, že on žmurkať nepotrebuje.

„Ospravedlňte nás, pane,“ ozval sa Partridge, ktorý si zjavne nevšimol mlčanlivý súboj medzi nimi.

Lord Lawrence na ňu ešte chvíľu hľadel a potom sa obrá-

til k druhému mužovi. Tváril sa tak uvoľnene a pokojne, akoby sa predchádzajúce sekundy vôbec neodohrali.

„Pravdaže, pane. Bolo mi potešením ako vždy.“ Byron kývol hlavou Partridgeovi aj Bertramovi, ktorý sa takisto uklonil. Napokon znova pozrel na ňu. „Carrow. Tešilo ma. Som presvedčený, že naše cesty sa ešte skrížia. Londýn je síce veľkomesto, ale právnická komunita je prekvapujúco malá.“

„A tak by to malo aj zostať. Dovidenia, pane.“ Mierne sa uklonila a on jej zdvorilosť opätoval.

Skôr ako stihol niekto niečo dodať, Partridge ju viedol vpred a Bertram kráčaľ za nimi.

Vedela, že už sa nesmie obrátiť a pozrieť na lorda Lawrencea. A po chvíli naňho vo víre zoznamovania celkom zabudla.

Lawrence sledoval vzdáľujúceho sa Rossa Carrowa a uvažoval, prečo v ňom ten muž vzbudil toľkú zvedavosť. Mladík mu pripadal inteligentný a vedel sa vyjadrovať, no takí sú predsa všetci právnici. Teda okrem jeho bratanca Bertrama, ktorého predchádzali chýry o jeho trápnych odmlkách a zajakávaní. Určite existuje nejaký dôvod, prečo požiadal Rossa Carrowa, aby za ním prišiel do Londýna. Nepochybne sa pokúša zaplniť obrovskú prázdnotu po nebohom otcovi. Lawrencea dosť prekvapil záblesk intenzívneho žiaľu, ktorý sa mihol na Rossovej tvári, keď spomenul Eliasa Carrowa. Chápal, že mladík smúti za zosnulým príbuzným, ale vzhľadom na to, že ich vzťah bol určite ovplyvnený veľkou vzdialenosťou a vekovým rozdielom, mu tá reakcia pripadala prehnaná. Na druhej strane, čo vlastne vie o Carrowovcoch? Takmer nič. S Eliasom sa náhodne stretol len toľkokrát, že by to poráľal na prstoch jednej ruky, a raz proti nemu vystupoval na súde.

Tento nový Carrow mu však pripadal celkom iný ako jeho starší príbuzný. Možno sa od neho odlišoval práve oči-

vidnou mladosťou a krehkými črtami. Chlapec mal také hladké líca, že mu nepochybne stačilo oholiť sa raz za týždeň. A určite len nedávno oslávil dvadsiate narodeniny, no keďže už stihol vyštudovať a stať sa právnikom, zrejme bol o dva, tri roky starší.

Jedna vec, ktorú mu Lawrence nemohol vyčítať, bola jeho odvaha. Keď sa im na konci stretnutia stretli pohľadom, v Carrowových očiach zachytil výzvu. Zo skúsenosti vedel, že väčšina mužov by rýchlo odvrátila zrak. No pre tohto mladíka to neplatilo. Ross Carrow neuhol pohľadom. Vyžarovala z neho rozhodnosť, nepoddajnosť a ešte niečo... niečo, čo Lawrence nedokázal celkom pomenovať.

A možno práve táto vlastnosť ho zaujala väčšmi ako všetko ostatné. Ktovie, aký nebezpečný protivník by sa mohol vykľuť z tohto mladého muža. Zrejme sa to však nikdy nedozvie. Na druhej strane, možno by bola zábava, keby sa s ním stretol na súde a dostal by príležitosť zistiť, kam až siahla Carrowova odvaha.

Pri tej predstave sa s krivým úsmevom odvrátil s úmyslom dopriať si pred odchodom na večeru ešte pohár vína.

2

„Kam ideš? Nie je ani šesť hodín. Ešte je priskoro odísť na ples.“

Lawrence si prestal naťahovať svetlohnedé jazdecké rukavice a obrátil sa k svojmu dvojčaťu Leopoldovi, ktorý stál vo vstupnej hale ich mestského sídla na Cavendish Square.

Obaja vyzerali rovnako: mali vysokú vypracovanú postavu, zlatistohnedé vlasy, výrazné mužské črty a zlatistozelené oči – no v Lawrenceových bolo viac zlatistej ako zelenej.

„Nejdem na ples,“ odvetil Lawrence a navliekol si rukavice. „Ak to chceš vedieť, idem na večeru s kolegom.“ Naciahol sa za klobúkom a nasadil si ho na hlavu.

Leo zdvihol obočie. „S kolegom? Myslel som, že po včerajšej večeri v Lincoln's Inn máš už suchých právnických rečí po krk. Bože, musela tam byť príšerná nuda.“

Lawrence sa mierne usmial. „Nebolo to až také strašné. Na rozdiel od teba mám takzvané suché právnické reči rád a nezdajú sa mi vôbec nudné. Je neuveriteľné, že si so mnou naozaj vyštudoval právo.“

„Niečo som vyštudovať musel, no nie?“ uškrnul sa Leo. „Ale v poslednom čase si užívam život: trávim čas so svojou manželkou, starám sa o naše sídlo a pracujem na novej knihe. Thalia tvrdí, že je ešte strašidelnejšia ako tá posledná.“

Všetkých okrem Leovej manželky a samotného Lawrence (veď predsa boli dvojčatá) nesmierne prekvapilo, že Leo začal využívať svoje nadanie a pustil sa do písania kníh. Minulý rok dokončil prvý román: hrôzostrašný príbeh o intrigách, vraždách a bitkách, pri ktorom čitateľom behal mráz po chrbte. Dokonca sa mu podarilo nájsť vydavateľa, no keďže nechcel ďalej zhoršovať povesť beztak neslávne známeho priezviska Byron, urobil ústupok a vymyslel si pseudonym. Pán B. Ron Delpool zatiaľ zarobil predajom kníh slušnú kôpku peňazí a zrejme ho čakali ďalšie.

Lawrence sa usmial. „Ak je aspoň spolovice taká dobrá ako tá posledná, opäť s ňou dosiahneš obrovský úspech. Kedy mi ju dáš prečítať?“

„Keď ju dopíšem. Ani o deň skôr. Mimochodom, Thalia ma kritizuje oveľa láskavejšie ako ty.“

„Len preto, lebo s tebou spáva, braček. Zato mňa nič také neobmedzuje,“ dodal so smiechom Lawrence.

Leo naňho nepekne pozrel, no o pár sekúnd sa takisto rozosmial.

„Naozaj sa nemôžeš vyvliecť z tej svojej dnešnej večere?“ opýtal sa Lawrencea. „Sľúbil som Thalii, že ju vezmem do divadla. Čo keby si šiel s nami?“

„Rád by som, ale, žiaľ, pôjdem niekedy inokedy. Muž, s ktorým sa mám stretnúť, má vraj pre mňa informácie, čo by mi mohli pomôcť v jednom prípade. Nemôžem si dovoliť len tak ho odbiť.“

„Bože, takže ideš na pracovnú večeru. To znie ešte nudnejšie, ako som si predstavoval. Čo sa to s tebou deje, brat môj? Býval si celkom zábavný.“

„Ešte vždy aj som,“ bránil sa Lawrence.

„Nie, nie si, a ak si nedáš pozor, stane sa z teba nezábavný nudný chlap.“ Leo mu pohrozil prstom. „Potrebuješ, aby ťa niečo vytrhlo z toľkej vážnosti – niečo, čo ti vdýchne nový život.“

„Naozaj sa nepotrebujem znova ocitnúť v spoločnosti, v akej sme sa pohybovali v minulosti. Trvalo mi tri prekliate roky, kým som umlčal klebety o svojom zatknutí za bitku na verejnosti. Rozhodne s tým nemienim znova začínať a poškrvniť si povest' nejakým ďalším výstrelkom.“

„Ach, tvoja povest' bola poškrvnená dávno predtým, a predsa ťa všetci považujú za jedného z najlepších londýnskych právnikov. Nebál by som sa, že ti nejaký nový škandál spôsobí ktovieaké problémy.“

„Nemienim sa zapliesť do žiadneho škandálu. S takými vecami som skoncoval.“

„Skoncoval si so škandálmi?“ Leo sa pohrdavo zasmial. „Si predsa Byron. Škandály máme v rodine. Si si istý, že si môj brat? Ukáž, skontrolujem, či ťa v noci nevymenili za niekoho iného.“

Skôr ako ho Lawrence stihol zastaviť, Leo sa načiahol a násilím otvoril bratovi jedno oko, akoby v ňom hľadal príznaky posadnutosti démonom.

Lawrence mu podráždene odstrčil ruku. „Prestaň. Správaš sa ako somár.“

Leo sa bez výčítiek rozosmial.

„Kto sa správa ako somár?“ opýtal sa melodický ženský hlas.

Lawrence sa obrátil ku schodom, po ktorých z odpočívadla schádzala krásna tmavovláska. Sukňa zo zafírovomodrého hodvábu na jej večerných šatách pri každom kroku jemne zašuchotala. Neuniklo mu, ako sa Leovi rozžiarili oči od neskrývanej lásky a radosti. Už celkom zabudol na Lawrencea, vykročil vpred, chytil manželku za ruku a pritisol si ju k perám. Thalia sa usmiala s toľkou vrúcnosťou, až to pôsobilo takmer dôverne. Pri pohľade na tých dvoch by nikto nezapochyboval o hĺbke ich vzájomnej oddanosti. A určite nie Lawrence, lebo dobre vedel o všetkých útrapách, ktorým čelili, aby mohli byť spolu. Vedel, že ich už nedokáže rozdeliť nič, len smrť.

Odvrátil zrak, aby mali trocha súkromia. Keď Leo s Thaliou prišli do Londýna, všetci bývali spolu v priestrannom mestskom sídle na Cavendish Square. Predsa však nemal chuť ustavične ich sledovať. Okrem toho bolo občas čudné hľadiť na človeka, ktorý vyzeral presne ako on a vrhal zamilované pohľady na ženu, ktorá bola Lawrenceovi takmer ako sestra.

Leo niečo zašepkal Thalii do ucha a ona sa zasmiala a hravo ho štuchla do hrude. Vzápätí ju náhlivo, ale veľmi vášnivo pobožkal na pery. Až potom si obaja uvedomili, že nie sú sami, a znova sa obrátili k Lawrenceovi.

„Tak ktorý z vás je ten somár? Mám sa vôbec pýtať, Leo, láska moja?“ Thalii ešte vždy pohrával úsmev na perách.

„Pravdaže Lawrence,“ vyhlásil jej manžel a šibalsky na ňu žmurkol. „Vraj dnes ide na nejakú príšerne nudnú právnickú večeru. Možno ty ho dokážeš presvedčiť, aby zmenil názor.“

Thalia pokrútila hlavou. „Keďže viem, že je rovnako tvrdohlavý ako ty, nebudem to ani skúšať. Bolo by však veľmi milé, keby si sa k nám pridali, Lawrence. Charles Mayne

Young hrá dnes večer v Covent Garden a určite podá vynikajúci výkon.“

„Rád by som šiel s vami, no mám dôležité stretnutie, ktoré nepočká,“ odvetil Lawrence. „Som prekvapený, že s vami nejde nikto z ostatných súrodencov, aby vám bolo veselšie. Esme a Northcote sú ešte vždy na panstve Pri desiatich brestoch s malým Kyleom a Cade s Meg pricestujú z Northumberlandu na juh až budúci mesiac, no takmer všetci ostatní vrátane vzdialenejších príbuzných už prišli na sezónu. Predpokladám, že aspoň niekto by sa dal nahovoriť na večer strávený kvalitnou zábavou.“

„Vlastne sme sa ospravedlnili z večierka u Packhamovcov, na ktorý sa sľúbili Edward s Claire aj Mallory s Adamom,“ povedala Thalia. Narážala na ďalších byronovských súrodencov a ich partnerov. „S Leom sa navečierame doma a potom pôjdeme s mojou priateľkou Mathildou Cathcartovou a jej manželom do Covent Garden.“

„Možno sa k nám pripoja aj Drake so Sebastianne,“ dodal Leo. „Drake však pracuje na nejakom novom pokuse, takže by som sa nespoliehal, že sa ukážu.“

„Ani ja.“ Lawrence sa usmial pri spomienke na inteligentného, ale roztržitého staršieho brata a jeho múdru a nekonečne trepezlivú manželku.

„Možno by sme spolu mohli niečo podniknúť zajtra alebo pozajtra večer,“ navrhla Thalia.

Lawrence pokrútil hlavou. „Ešte vždy sa budem pripravovať na prípad. A neskôr tento týždeň som pozvaný na večeru k sudcovi Templestonovi v Kewe.“

Leo sa zamračil. „K barónovi Templestonovi? K otcovi Phoebe Templestonovej?“

„Áno, presne tak,“ odvetil Lawrence s náznakom výzvy v hlase.

Dobre vedel, čo si jeho brat myslí o Phoebe Templestonovej a o tom, že sa o ňu v poslednom čase začal zaujímať. S peknou svetlovláskou sa zoznámil na začiatku sezóny,

zatancoval si s ňou na niekoľkých plesoch a raz ju vzal jazdiť si do parku. Vedel, že o nich kolujú klebety a v klube White's sa už uzatvárajú stávky. Na druhej strane, doteraz ho počas každej sezóny spájali s nejakou debutantkou, takže nešlo o nič výnimočné.

Tentoraz bolo prekvapujúce iba jedno: vážne uvažoval, že Phoebe požiada o ruku. Nebolo tajomstvom, že jej otec dúfa, že sa vezmú. Koniec koncov, dcérino manželstvo s posledným slobodným súrodencom vojvodu z Clybournu by bolo vzácnym perom za Templestonovým klobúkom.

Výhody manželstva s Phoebe Templestonovou by však vôbec neboli jednostranné.

Jej otec bol sudca najvyššieho súdu, v oblasti práva mal veľkú moc a mnohí sa domnievali, že jedného dňa sa stane predsedom najvyššieho súdu v Anglicku. Zatiaľ by mu Carlton Templestone mohol poslúžiť ako cenný spojenec, ktorý by mu istotne pomohol stať sa advokátom a neskôr možno aj sudcom.

Až do tej chvíle si však Lawrence dával veľký pozor, aby o slečnu Templestonovú prejavil nanajvýš zdvorilý a úctivý záujem. Kým si nebude istý, že ju chce požiadať o ruku, musí si dávať pozor, aby sa nechytil do manželskej pasce, z ktorej niet úniku.

Samotná dievčina bola milá a poslušná osemnásťročná dáma s dobrou výchovou, ktorá vedela obstojne hrať na klavíri. Bude z nej dobrá manželka, najmä pre právniku. Nerobil si však žiadne ilúzie o tom, čo k nej cíti. Neľúbil ju a vedel, že ani nikdy nebude.

A práve odtiaľ pramenil bratov nesúhlas.

Leo nemal nič proti slečne Templestonovej, ale nepáčilo sa mu, že k nej Lawrence necíti nič okrem miernej náklonnosti.

Najskôr Leo bratov záujem o dievča veľmi nevnímal. Predpokladal totiž, že Lawrence sa o ňu zaujíma len v sú-

vislosti s jej otcom. No keď ju čoraz častejšie vyzýval do tanca, Leovu nevšímavosť vystriedal zmätok, obavy a napokon nepokoj.

„Hádam jej len nedvoríš, alebo áno?“ oboril sa naňho v deň, keď sa Lawrence vrátil z Hyde Parku, kde bol na vychádzke so slečnou Templestonovou v tom najvychytenejšom čase.

„Možno áno. Ešte som sa nerozhodol,“ odvetil brat a usadil sa do obľúbeného kresla vo svojej pracovni. „Bolo by také strašné, keby som sa oženil?“

Ktovie, kto z nich bol v tej chvíli väčšmi prekvapený: Leo, ktorého podozrenie sa potvrdilo, alebo Lawrence, ktorý nahlas pripustil tú možnosť?

Nasledujúcu polhodinu mal Leo dosť netypickú prednášku o manželstve. Vyhlasoval, že existuje iba jeden jediný dôvod, prečo by sa mal človek ženiť, a tým je láska.

Lawrence si ho mlčky vypočul a nesnažil sa mu oponovať. Dobre vedel, že všetci jeho siedmi súrodenci sú bezhlavo zaľúbení do svojich partnerov a majú úžasné manželstvá. A bolo mu jasné, že podľa nich by mal počkať a nájsť si ženu, ktorú bude naozaj ľúbiť. V kútiku duše ho však ustavične trápila jedna vec...

Čo ak na mňa nijaká láska nečaká? Nijaká dokonalá osudová žena, ktorá jedného dňa naplní môj život šťastím?

Za úspešnými manželstvami jeho súrodencov väčšinou stálo šťastie, no Lawrence sa naň nechcel spoliehať, najmä nie v súvislosti so svojím životom.

Oveľa viac dôveroval nespochybniteľným faktom a nezaujatému hlasu rozumu. A nezabúdaj, že za takmer dvadsaťdeväť rokov svojho života sa ešte nezoznámil so ženou, s ktorou by chcel stráviť viac než len pár týždňov, nieto ešte celý život. A keď pomyslel na tohtoročné debutantky a všetky dievčatá, čo prišli pred nimi, neveril, že sa v tomto smere niečo zmení.

Netrpel však nedostatkom ženskej spoločnosti.

Práve naopak. Povešť zhýralca si spravodlivo zaslúžil. Tento rok napríklad udržiaval vzťah s neuveriteľne ohybnou balerínou, ale aj s vášnivou mladou vdovou, ktorá si užívala dôvernosti na verejných miestach. Okrem toho prežil pamätnú noc s dvoma opernými speváčkami, ktoré z neho vymámili dovtedy netušené zvuky. No hoci boli všetky jeho zážitky veľmi príjemné, ani jednu z tých žien neľúbil o nič viac ako hlúpučké dievčatá z vyššej spoločnosti, ktoré prestal počúvať zhruba dve sekundy po tom, ako otvorili ústa. S tou istou chladnou logikou, ktorú využíval ako právnik, si povedal, že ak sa neožení z lásky, mohol by to urobiť aspoň z rozumu.

Keď sa rozhodol vyštudovať právo, spravil to v podstate zo žartu – spolu s Leom, ktorý nevidel zmysel vstupovať do armády v čase mieru ani stať sa farárom, čo by bolo v protiklade k žiadostivej povahe oboch bratov. Namiesto povolání, aké si zvyčajne vyberajú mladší synovia, sa teda rozhodli pre právo. Na rozdiel od Lea, Lawrencea tá disciplína okamžite pohltila. Právo bolo preňho intelektuálnym cvičením a ustavičnou fascinujúcou výzvou. Kým doštudoval, bolo mu jasné, že našiel svoje životné poslanie. Okrem toho vedel, že po čase sa pokúsi vybudovať si v tejto oblasti kariéru – a čo by mohlo byť lepšie ako stať sa sudcom?

A tak sa zameral na prívetivú a peknú dcéru sudcu Templestona. Neľúbil ju, ale bude vyhovovať jeho potrebám a cieľom. Predsa mu však niečo bránilo prijať ten záväzok – drobná pochybnosť, ktorá mu našepkávala, aby ešte chvíľu počkal. A tak vyčkával s istotou, že do konca sezóny zostáva ešte veľa týždňov, takže má dosť času na rozhodnutie.

Lawrence pozrel na Lea, ktorý sa tváril, akoby chcel ešte niečo dodať.

Skôr než stihol prehovoriť, Lawrence sa opäť potiahol za rukavicu. „Už musím ísť, takže ma obaja ospravedlňte.